

зборнік вершаў

ЛЯЦЕЦЬ У НЕБА

ДЗМІТРЫЙ АКУЛІЧ

2020

0+

Дмитрий Акулич

Ляцець у неба

«Автор»

2020

Акулич Д. М.

Ляцець у неба / Д. М. Акулич — «Автор», 2020

У зборніку сабраныя вершы за апошнія тры гады (2017-2020). У ім няма
нейкага канкрэтнага жанру, таму кожны знойдзе ў яго радках нешта сваё.

© Акулич Д. М., 2020

© Автор, 2020

Дмитрий Акулич Ляцец у неба

Трымайся за мяне!
Каб не адчуць свой страх.
Каб быць упэўненай у сябе –
Трымайся толькі за мяне!
02.2019

Калі заплюшчваю я вочы,
Я бачу вобраз твой!
Калі не побач, к табе хочу!
Я закахаўся, дужа, зноў.

Я асалоду шчасця маю –
Не верагодны чалавек!
Я нібыта на крылах, я лятаю.
Я ўздываюся на паверх.

У іншым асяроддзі зараз.
Зачараваны толькі ў цябе!
І штосьці ўнутры зайгралась,
Бо перашкод не існуе.

Я адчуваю болей моцы
І прыгажэй, я бачу свет.
Я рады дню, я рады ночы!
Я адганяю колькасць бед.

І думкі толькі пра цябе.
Абдымкі, пацалункі з намі.

Сэрца злучылі мы ў сабе.
Я добра адчуваю – закаханы!
05.2019

Балючы крок раблю я моўчкі,
Бо розніцы няма, каму казаць.
Адзін параз, а вас тут колькі!?
Хапае, каб зубы сціскаць.

І быў той час, калі казалі вусны.
Але насамрэч, лепей прамаўчаць.
І беглі хутка, год за годам, вёсны –

Стаміўся я нарэшце вандраваць.

Спыніўся я на позірк чалавечы,
Бо знікла разам усё вакол.
І толькі ён адзін, з далечы,
Усё зразумеў, ні слова ў дакор!

Дзяўчына русая, з блакітнымі вачыма.
Нібы сачыла, што адбудзецца далей.
Ці будзе як раней, ці ўсё ж магчыма?
Я рызыкну каханнем на давер.
09.2020

Сышоў, надышоў прыпынак.
Ты адчуваеш час знутры.
Пустая плошча або рынак,
Па-рознаму прайшлі гады.

Дзе цябе толькі не насіла,
У выніку сябе ты не знайшоў!
Выдаткаваная любоў і сіла,
Час выхаду і змены падышоў.

І шмат знаёмых атрымаў,
З якімі больш няма тут зносін.
Сябе шукаў, сябе зламаў:
Апошнюю сустрэў ты восень.

Праз пару крокаў згіне імя,
Маршрут вядзе ў адзін канец!
І не чуваць звароту, Дзіма!
Ня быў пасланы за табой ганец.
10.2017

А ў гэту ноч знікаюць ліхтары,
Калі знаходжуся пад імі.
І за спіной нябачныя яны.
Зганяюць у цемру мае цені.

Па вуліцы зіхцяць агні.
Наперадзе шляхі малююць:
Абрысы чалавека, мабыць міражы,
Ці праўду, разабрацца цягнуць.

Кроку назад ніякага няма,

Бо можна заблудзіцца болем!
І я іду, наўзгон, да вобраза,
Які здаецца шэрым змрокам.

Да раніцы, паспець мне б дакрануцца!
Ці хопіць часу да аблічча?!
Ён заклікае болей не спыняцца.
Прайсці, каб потым ганарыцца.

Можа мне мроіцца, мяркую...
А да адказу, трэба ўсё прайсці.
Пастаўлю мэту, гэтым рызыкую –
Ці будуць да світання ліхтары!?
05.2019

Я адпусціў яе – выпраўленні.
Адчуў сябе па-новаму знутры!
Я не забуду ўсе імгненні,
Ад пераходу стану мітусьні.

Вецер свабоды зноў ахопіць
І я бягу туды, куды хачу.
І абавязкі клопату не гоняць.
Я нібы з крыламі і я лячу.

Ніякай болі, змрочных думак –
Не аб цябе абшар вакол.
Усё роўна мне да чутак.
Зганіць шчасце твой праклён.

Няма прыпынкаў на сумненні.
Я не баюся дрэнных слоў!
Я маю рацыю, учынак на звальненне.
Я выйшаў з шэрасці кутоў.
03.2019

Згубілі сувязь паміж намі.
І меж не бачна, дзе ж мы ёсць!?
Сум ля ракі, сум між дамамі
І дзе гамоняць сваякі.

Адкрыю вокны – свежае паветра.
Прайшло па перажытку дзён.
Цэтлік кахання ў сэрцы непрыкметна,
Але пачуцці болю на праклён.

Час разганяе ўскладненні,
Але ж павольна, мне б хутчэй!
Нажаль, назад ён не паверне,
Трэба трымацца мне мацней.

Шмат перашкод наперадзе яшчэ.
Бачу цябе заплюшчыў вочы.
Святлом халодным ты мяне,
А я ўсё ж, к табе зноў хочу!
05.2019

Я падарожнічаю, але ж у думках.
Бо сёння ў вечар я адзін.
“Як прабіраюся па вулках,
Што завядуць мяне ў цір.

Дзе барацьба, не быць мішэнню,
А брацца, ціснуць на курок.
І класці сабе ў кішэню –
Карысць, за пройдзены ўрок.

Хтосьці застаўся, я ж далей,
Прайдуся, па беразе марскім.
Пасля заходу сонца, я хутчэй,
Бягу ад хвалевых чарцей.

Ад тых, хто хоча патапіць
У бруду фальшы і хлусні!
Схаваць мяне, а больш спыніць:
Каб да вяршыняў я не змог дайсці.

Не азіраючыся. Шпарка. Я далёка!
Змагу працягнуць марыць зноў
І ўглядаючыся, як расквітае зорка,
Я прыбяру свой парасон.

Паблізу, да мяне, але гэта здаецца.
І нясутэйшая, чужая, ад мяне!
А я ж далей, дзе родная з'явіцца.”
Усё ж я веру, веру ў сябе!
01.2019

Каго хачу я падмануць?

Цябе, сябе, а можа ўсіх астатніх?
Хачу старонку разгарнуць –
Тут не хапае папярэдніх!

Так! Я іх сарваў, спаліў!
Сапраўдныя засталіся старонкі.
Я рады, што гэта я стварыў –
Навёў у сабе парадкі.

Боль ад сябе я адчапіў,
Думкі дрэнныя зляцелі.
Старонак момант не спыніў,
Да попелу яны згарэлі.

І без мінулага мне добра.
Словы кладуцца нібы ліст!
Не душыць, не сціскае кобра
І без увагі пралятае свіст.

Жыву я сённяшняй паэмай,
Не адступаючы назад!
Я рады, што з гэтай зменай,
Пабудаваў я новы лад!
10.2017

Павольна апускаюцца сняжынкі.
Быццам бы, вецер не кранае іх.
І ціхім днём, нібы парушынкі,
Ціхенька, сядуць на мой дом.

І на двары, на даху, па ўсёй акрузе –
Іх вельмі шмат сабралася зімой.
І колькі іх яшчэ да нас прыбудзе,
Каб усё схавалася пад коўдру, белізной?!

А снежань, толькі зараз распачаўся
І кажа нам, што змены падышлі.
І з першым снегам ён не памыляўся,
Усё як трэба, глядзім у календары.

І ўскалыхнула мой настрой надвор'е.
Са святам, з радасцю ўнутры,
Я назіраю на зімовае спатканне –
Сняжынак, што кранаюцца зямлі.
01.2019

Блукаю я сярод аблокаў.
Была ты побач. Дзе ж цяпер?
Хапіла табе пару крокаў,
Ты павялічыла між нас памер.

І наляцелі чорны хмары,
Маланка б'ецца, нібы звер
І адгалоскі грому прамаўлялі:
“Тваё жыццё сярод папер!”

І не звяртаючы ўвагі грому,
Хачу я бачыць твае прамяні!
Каб апынуцца каля дому
І палавацца ля ракі.

Але ты знікла, маё сонца...
За навальніцай, мабыць, ты.
Злуешся на меня, а я не моўчкі,
Кажу як не хапае цяплыні.

Пасля праз час усё сціхае
І неба чыстае, але ўначы.
І дзеля шчасця сонца не спрыяе:
Я каля зорак, вольны і чужы.
01.2020

Я паранейшаму пакіну след.
Не ведаю, якое будзе заўтра.
Праблемы гоняць мяне прэч,
А я трапляю, дзе шмат жарту!

Сур'ёзнасць мне б набыць у словах,
Размовы былі б бяз хлусні.
А я живу з людзьмі ў умовах
І цяжка мне ад іх сысці.

Калі не цалкам разабрацца:
Дзе праўда ёсць, а дзе няма.
Тады не варта расчыняцца!
Тут па-сапраўднаму ідзе гульня.

І ставяцца па-рознаму, у абліччах,
У розны дзень, у розны час!
І выяўляецца гэта ў звычках.
Я вывучаю на фальшывасць вас.
12.2018

Думкі збіраюцца, як ліхтары на небе.
Вясновы час, начны палон людзей.
Дзе прачынаецца ахвота і сумленне,
Адлегласці становяцца радзей.

Думкі мацней, захопліваюць стан
І цяжкія наступствы разважанняў.
А месяц, у адрозненні, як пан.
Збірае на сябе ўвагу зазіранняў.

Бадай, ёсць яшчэ адзінае жаданне!
Адзіна зорка, што збіраецца ўніз.
Але патрэбна намаганне,
Каб не міргнуць, ажыццявіць капрыз.

Прыклыхлае становішча ў цемры,
Калі хутчэй не атрымаць сваё.
Здаецца, вось той час, ён не дармны!
Але чаканае, насамрэч, не прыйшло.

Месяц хаваецца за хмару на хвіліну
І зорка падае, яе ўж не стрымаць.
Начная рэчаіснасць з'явы,
Якую можна было назіраць.
04.2020

Пяць хвілін да спадання.
Сэрца б'ецца хутчэй!
Усё больш хваляванне.
Гукі вуліц цішэй.

У руках букет кветак,
Водар іх, прыгажосць!
Пераплёт рознасць сетак.
Адчуванне – я гасць.

У душы ёсць прыемнасць,
Ёсць таксама і страх!
Знешнасць – ахайнасць.
Гатоўнасць у снах.

Пазнаванне ў рысах,
Чаканне розных размоў.

Спакуса на вуснах.
Погляд без слоў.
07.2017

Не маю сіл ляцень у неба.
Ляжу ў полі сярод траў.
І пачуццё: "Ні што не трэба!"
І водар кветак мне спрыяў.

Я на адлегласці ад шуму вуліц,
Ад позіркаў і спрэчак, я маўчаў.
Я не схаваўся, але мусіць,
Я сумаваў, з аблокаў я чакаў.

Калі яны будуць бліжэй,
Над тварам, каб рукой кранацца.
Пакуль высока і хутчэй,
Бягуць, нібы баяцца.

І гукі насякомых мне спрыяюць.
Да разважанняў асалоды, я.
Расслабіўся і душу маю вабіць,
Гармоніі, што надае зямля.

Рысы прыроды ахінаюць.
У адзінае, нібы я сплю і ў сне.
Здольнасць маю не толькі развіваюць,
Але і сэнсу накідаюць мне.
10.2018

Мы колькі раз аб гэтым размаўлялі?
Я заявіў, я адказаў і што цяпер!?
Ты зноў жадаеш, каб змянялі,
Паспрабавалі вылічыць памер!?

Вялічыню нашых адносін.
Ты хочаш ведаць, што ў нас!
А для мяне, адносін досыць,
Бо з майго боку толькі фальш.
10.2020

Я зазіраю ў люстэрка:
Я бачу незнаёмы твар.

Змяніўся моцна, кепска,
Мне не прыемны маскарад.

Я рушыў побач з смуткам.
Схаваўся розум мой.
Жыццё маё аснова чуткам,
Прайграны мною бой.

Крану адлюстраванне, погляд –
Нікчэмны, чэрствы я!
Змяніўся чалавечы выгляд.
У галаве адна вада.

Застаўся я ў адзіноце,
Страціў грамадскі змест.
Даўно мой дзень бясконцы,
Цягне бяздушны сэнс.

Ляцяць аскепкі ад біцця
І на падлогу разгарнуцца.
Тым бокам, без святла,
Люстэркі болей не збяруцца.

02.2020

Апошнія квіткі, апошні рэйс.
А мы спазніліся і самалёт у небе.
Змоўк у адносінах працэс,
Мы моўчкі, побач селі.

У розны бок мы пазіраем
І разумеем, што далей.
Нічога больш не атрымаем:
Тых адчуванняў, як раней.

І не якіх ужо палётаў.
Наперад рухацца – не ўдваіх.
Мы парушаем мноства клятваў,
Бо сумняваемся ў поглядах сваіх.

Глядзім на новыя расклады,
Каб паасобку, пешшу, нам сысці.
Адмененыя ўсе любоўныя палёты.
Як незнаёмым, нам цяпер ісьці.
12.2018

Мне да спадобы беларуска мова!
Мне да спадобы беларускі край!
Але яе, насамрэч мала.
Прыгожу мову хтосьці скраў.

Давай жа вернем мову, сябра!
Каб жыў яшчэ і існаваў народ!
І кожны тыдзень запар,
Ёй надаваць душы палёт!

Я бачыў, як яна знікае.
Я ратаваў яе, яна са мной, я з мог!
Яна з прамовай набывае,
Нацыянальны наш узрост.

Ты не саромейся і не здавайся.
Не будзь жа тым, хто разбурае нас.
Сапраўдным беларусам быць, збірайся,
Каб не знікала нацыя праз нас!
10.2019

Ты памятаеш, як я ўсміхаўся?
Як быў шчаслівым некалькі хвілін?
І ў той жа час я не баяўся,
Бо быў з табою, не адзін.

А я вось памятаю быццам усё,
Што нас датычыць, нашых зносін.
Я адчуваў прыемнае жыццё!
Я быў сапраўдным, родным!

Цяпер не так, зусім не так.
Я ў адзіноце суму, у палоне.
Я без цябе хварэю, я жабрак
І сэрца без каханне стогне.

Цьмянеюць мае мэты хутка.
Усе тыя, што яскрава свецяць.
У галаве ад смуткаў брудна.
Думкі пра будучыню – вецер.

І ты не вернешся, дакладна.
А як жа мне табою не хварэць!?
Калі кахаю я цябе сапраўдна!
Калі ты лепшая, што змог я мець.
11.2019

Я вельмі злы!
Я прасякнуты злосцю!
Мяне акрый.
Дарогі няма госцю...

І ўздоўж агнёў,
Тушы мяне сабою!
Шмат ланцугоў,
Каленныя з прастою.

Руку трымай,
Сэнс злосці ўтапі.

Ланцуг зрываў –
Мяне сабой змяні.

Дай мне спакой,
Любоўю абдымі!
Адной душой,
Падтрымкай разгарні!
03.2017

Мы на адлегласці і я сумую.
Ці думаеш ты зараз пра мяне?
А я вось так, думкі не міную,
Трымаю нас у галаве.

Вядзеш сябе занадта сціпла.
Твае паводзіны кранаюць твой адказ?
Пісала добра так, а потым сціхла.
Размовы іншымі сталі ў раз.

Я разумею ўсе твае намёкі.
Халодных слоў... Мой неспакой.
У розныя бакі мы робім крокі:
Ты не самноў, я з табой.
11.2020

Не абыйсці мінулыя гады –
Круціць іх у памяці сваёй!
І ведаць, што без розуму часы,

Ты пражываў былыя дні.

Цяпер ты разумееш як,
Ты паступаў і не дакладна.
Сціскаеш сорамна кулак,
А сэрца б'ецца шпарка.

Нікога там і ты адзін застаўся.
З стратамі, з праблемамі, але...
Нічога ты заўсёды не баяўся,
Але сумуеш без яе!

А што яна хацела, ведаў.
Дарыў ёй толькі абяцанні.
На справе адмаўляўся і хаваўся –
Вяло ўсё гэта ў растанне.

І што цяпер, усё зразумела,
У памяці засталіся агні.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.